

ת"פ (באר שבע) 21886-01-20 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (באר-שבע) 21886-01-20 - מדינת ישראל נ' פלונישלו באר-שבע

ת"פ (באר-שבע) 21886-01-20

מדינת ישראל

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד נועם בונדר

בית משפט השלום בבאר-שבע

[10.12.2024]

כבוד השופטת אחינעם צוריאל

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהכרעת הדין מיום 11.9.24 בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ובעבירת איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, ניהל הנאשם קשר רומנטי עם המתלוננת, וזאת בשעה שהייתה נשואה לאחר. ביום 10.11.19, בשעות הבוקר, הגיע הנאשם לבית המתלוננת ב....., ולאחר ויכוח שפרץ בין הנאשם למתלוננת, תקף אותה הנאשם שלא כדין, בכך שסטר לה על פניה וגרם לה לשטף דם תת עורי באזור הקרקפת והמצח. בהמשך, סמוך לשעה 18:00 הגיע הנאשם לבניין בו מתגוררת המתלוננת וקרא לה לרדת מהבית. חברתה של המתלוננת (להלן: "החברה"), ירדה על מנת לשוחח עם הנאשם. הנאשם פנה אליה וביקש ממנה להגיד למתלוננת כי הוא רוצה לדבר איתה, וכאשר מסרה לו כי המתלוננת לא מעוניינת לשוחח עמו, איים הנאשם על החברה בפגיעה שלא כדין בגופו של בעלה של המתלוננת, באומרו כי אם המתלוננת לא תרד, בדירה שלה יהיה מוזיקה שמח ובעלה לא יהיה חי, וזאת בכוונה להפחיד או להקניט.

3. בהכרעת הדין קבעתי כי עדותה של המתלוננת הנתמכת בעדותה של החברה, בתמונות החבלה ובתעודה הרפואית, נמצאה מהימנה בעיניי במידה המאפשרת לקבוע ממצאי עובדה. עדות זו עמדה במרכז של הכרעת הדין, וביססה את אשמתו של הנאשם בעבירת התקיפה המיוחסת לו מעבר לספק סביר. מנגד, עדותו של הנאשם, אשר התאפיינה בהכחשה גורפת של המיוחס לו, הותירה רושם בלתי מהימן. עוד קבעתי כי טענת הנאשם ולפיה, לא אירע כל דבר חריג במהלך ביקורו בדירה במועד הרלוונטי, ובכלל זה לא אירע כל אירוע אלים, עומדת בניגוד גמור להלך רוחו, וליחסו המבטל הכוחני והאובססיבי כלפי המתלוננת. כמו כן ציינתי את התנהגותו המזלזלת של הנאשם כלפי המתלוננת וחברתה במהלך עדותן.

4. נכון למועד האירוע מושא כתב האישום, הנאשם והמתלוננת ניהלו מערכת יחסים רומנטית במשך מספר חודשים. מדובר ברומן מחוץ לנישואין אשר כלל יחסי אישות ומפגשים תדירים, ללא מגורים משותפים או ניהול משק בית משותף בעוד המתלוננת נשואה לאחר. משכך, מצאתי כי לא ניתן לומר, כי השניים נראו, בעיני הציבור, כבני זוג על פי אמות המידה שנקבעו בפסיקה, והרשעתי את הנאשם בעבירת תקיפה חבלנית בהתאם לסעיף 380 לחוק העונשין. יחד עם זאת, כבר בהכרעת הדין מצאתי לציין כי האירוע מושא כתב האישום נעוץ בלב ליבה של מערכת היחסים בין השניים, תוך ניצול הצד החזק את הצד החלש, והעובדה כי השניים לא חלקו את אותה קורת גג, לא מנעה מן הנאשם לנקוט באלימות כלפי המתלוננת.

5. אשר לעבירת האיומים, משחברתה של המתלוננת קלטה את דברי האיום מצאתי לבכר את גרסתה, אשר עולה בקנה אחד עם הודעתה של המתלוננת במשטרה, לפיה הנאשם איים על חייו של בעלה של המתלוננת. עוד קבעתי כי מנוסח האיום עולה כי לא מדובר באיחול או תיאור מצב עתידי אלא איום מפורש לפגיעה בבעלה של המתלוננת, אם לא תרד לשוחח עמו.

ראיות לעונש

6. כראיות לעונש הגישה המאשימה את רישומו הפלילי של הנאשם - ת/7, גזר הדין בעניינו מתפ"ח (מחוזי ב"ש) 30322-08-20 מדינת ישראל נ' אולמן (חסוי) - ת/8, החלטה בע"פ 6416/22 פלוני נ' מדינת ישראל (31.7.23) - ת/9, וכן הפנתה לתמונות החבלה של המתלוננת - ת/2, אשר הוגשה כראייה מטעם המאשימה להוכחת אשמתו של הנאשם.

טיעוני הצדדים

7. המאשימה בטיעוניה עמדה על הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, שלמות גופה של המתלוננת, בטחונה האישי, כבודה, חירותה ושלוות נפשה. נטען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית, שכן הרקע לתקיפה הוא רצונה של המתלוננת לסיים את מערכת היחסים ביניהם, ולתקיפה נלווה אף איום לפגוע בבעלה של המתלוננת, וזאת בפני חברתה. המאשימה עמדה על החבלה שנגרמה למתלוננת, על מצבה הנפשי ועל יחסו האובססיבי והכוחני של הנאשם כלפיה, אשר פורטו בהרחבה בהכרעת הדין. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה והפסיקה הנוהגת, עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל. משהנאשם לא הביע חרטה, ולו רישום פלילי מאוחר לעבירות מושא כתב האישום בתקיפה חבלנית ובמעשה סדום כלפי אותה מתלוננת, עתרה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו הבינוני של המתחם, ולגזור עליו עונש מאסר אשר ירוצה במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה כיום בצירוף ענישה נלווית, הכוללת פיצוי משמעותי למתלוננת.

8. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי הנאשם לא הורשע בתקיפת בת זוג, והמתחם לו עתרה המאשימה אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה. לשיטת ההגנה מתחם העונש ההולם מתחיל ממאסר לריצוי בעבודות שירות. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, נטען כי מדובר באירוע ספונטני, לא מתוכנן, ללא שימוש בכלי תקיפה והמתלוננת אף לא נזקקה לטיפול רפואי. נוכח חלוף הזמן, גילו המבוגר של הנאשם ומצבו הבריאותי, ומשבמועד ביצוע העבירות היה נעדר עבר פלילי, עתר ב"כ הנאשם למקם את עונשו בתחתית המתחם ולחפוף כל עונש שיוטל עליו לעונש המאסר אותו מרצה כיום.

דברי הנאשם

9. בדבריו לבית המשפט מסר הנאשם כי עלה לארץ בשנת 2019, וחודש לאחר מכן עבר תאונה, נזקק לשני ניתוחים ובמשך חצי שנה שהה בבית חולים, שם הכיר את המתלוננת. לדבריו, המתלוננת הגישה נגדו שלוש תלונות במשך חצי שנה, והוא מעולם לא עבר על החוק. עוד הוסיף כי לו נכדה בת 7, המתגוררת באוקראינה, אותה לא פגש מזה 5 שנים. נוכח המאסר הארוך אותו מרצה ביקש הנאשם שלא לגזור עליו עונש מאסר נוסף.

דיון והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

10. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. ביישום עקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי יתחשב בית המשפט בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. בכתב האישום יוחסו לנאשם שתי עבירות. בהתאם למבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בפסיקה, מדובר במסכת עבריינית אחת, בסמיכות של זמן ומקום, ומשכך עסקינן באירוע אחד אשר יש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

12. אציין כבר עתה כי אמנם הנאשם הורשע בעבירת תקיפה חבלנית בהתאם לסעיף 380 לחוק העונשין, ולא בתקיפת בת זוג, שכן לא ניתן לומר, כי השניים נראו, בעיני הציבור, כבני זוג על פי אמות המידה שנקבעו בפסיקה, וזאת כפי שפירטתי בהרחבה בהכרעת הדין. יחד עם זאת, האירוע מושא כתב האישום נעוץ בלב ליבה של מערכת היחסים הזוגית, תוך ניצול הצד החזק את הצד החלש, וזאת על אף העובדה שהשניים לא חלקו את אותה קורת גג, ולא ניהלו משק בית משותף. מדובר בתקיפה בתוך מערכת זוגית, שצריכה להיות מבוססת על אמון הדדי, אהבה ורעות, וטומנת בחובה פגיעות פיזיות ונפשיות, המאפיינות אלימות במשפחה כלפי בן זוג. ראו למשל את דברי בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 32852-01-22 קשחר נ' מדינת ישראל (1.6.22):

"כידוע, הכלל הוא כי מתחם העונש ההולם ייקבע בהתאם לעקרון המנחה, תוך מתן משקל לפגיעה בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגת ו"בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט" (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). גם בסעיף 40ג, וגם בסעיף 40ט המפרט את ה"נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", לא נקבע כי המתחם אמור להיקבע בהתאם לסעיף שיוחס לנאשם. כמובן שיש רלבנטיות לסעיף האישום, ולא ניתן לקבוע מתחם החורג מן הסעיף, אבל בגדרו של הסעיף הרלבנטי ייקבע המתחם בהתאם לנסיבות האירוע, הפגיעה בערכים המוגנים והפסיקה הנהוגת"

13. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם הם שלמות הגוף והנפש, ובתוך כך האוטונומיה של האדם שיוכל להלך באופן חופשי בכל מקום בארצנו מבלי שיותקף או יפגע.

בית המשפט העליון שב וקבע כי יש להטיל ענישה הולמת על כל המעז להרים יד על זולתו, כאשר האלימות גואה בחברה הישראלית, ונראה כי מכרסמת בה כל חלקה טובה:

"יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי ידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשתית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" (ע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל).

14. עבירת האיומים באה להגן על שלווה נפשו של האדם, תוך אפשרות לחיים חופשיים מלחצים. לעבירות אלימות בתוך קשר זוגי חומרה יתרה, שכן מדובר בתקיפה בתוך מערכת זוגית סגורה, שצריכה להיות מבוססת על אמון הדדי, אהבה ורעות. הטעמים לחומרה נעוצים אף בקושי בחשיפה, מצב הנפגעת הקרועה בין האלימות המופנית כלפיה אל מול הרצון לשמור ולגונן על הקשר הזוגי, והנזקים הקונקרטיים והפוטנציאליים, בעיקר בתחום הנפשי והרגשי הנלווים לעבירות אלו. ראו למשל דברי כבוד השופט י' ארון בע"פ 51/23 מדינת ישראל נ' פלוני (13.6.23):

"כך גם ביחס לעבירות אלימות ואיומים, בית משפט זה מתריע השכם והערב על הצורך במיגור תופעות אלו בכלל, ובייחוד ביחס לאלימות המתרחשת בין בני זוג. במקרים אלו נדרשת ענישה מוחשית ומרתיעה, בין היתר, לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפתם בהיותם מבוצעים לא אחת בדל"ת אמות דירת נפגעת העבירה; הפגיעה הקשה שהם מסבים לתחושת הביטחון של בני המשפחה ובייחוד של נפגעת העבירה; והחשש מפני הסלמת מעשי האלימות באופן העלול לסכן את חייה של נפגעת העבירה כפי שלא אחת קורה לצערנו".

מדיניות הענישה הנהוגה

15. עיון בפסיקה בעבירות דומות מצביע על ענישה במנעד רחב, החל ממאסרים קצרים לריצוי בעבודות שירות וכלה במאסרים ממושכים מאחורי סורג וברית. מתחם הענישה הרחב הוא נגזרת של חומרתם ונסיבותיהם של האירועים בהם הורשעו הנאשמים. מטבע הדברים, אין מקרה אחד דומה למשנהו והענישה נגזרת מן הנסיבות הקונקרטיות בהן בוצעה העבירה. להלן פסיקה שיש בה כדי להצביע על הענישה הנוהגת במקרים דומים:
- א. רע"פ 7645/20 כהן נ' מדינת ישראל (18.12.20) - הנאשם הורשע בעבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שאיים על נהג אוטובוס, דחף אותו חנק אותו, בעט בו וגרם לו לחבלות בפניו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ל-10 חודשי מאסר ובפועל וגזר על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל וכן הפעלת מאסרים מותנים חלקם בחופף וחלקם במצטבר. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל, ובית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם וגזר עליו 15 חודשי מאסר בפועל וכן הפעיל את המאסרים המותנים כולם במצטבר כך שירצה מאסר בפועל בן 27 חודשים. רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה.
- ב. עפ"ג (מחוזי ב"ש) 12701-07-24 לוי נ' מדינת ישראל (18.9.24) - המערער הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגין תקיפת המתלוננת, עמה ניהל קשר זוגי לתקופה של שבועיים. הנאשם הגיע לבית המתלוננת, דחף אותה אל עבר הקיר, חנק אותה והפילה לרצפה. בעוד המתלוננת שרועה על הרצפה, נשך את שפתייה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות חתכים בפניה. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ומשיקולי שיקום חרג מן המתחם וגזר על הנאשם 8 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן פיצוי בסך 10,000 ₪ למתלוננת. בעקבות המלצות בית המשפט חזר בו המערער מן הערעור.
- ג. עפ"ג (מחוזי ת"א) 51112-03-22 סויסה נ' מדינת ישראל (12.7.22) - המערער הורשע בביצוע עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בגין כך שחבט במתלונן באמצעות מכת אגרוף בפניו וגרם לו לנפוחות, ולאחר מכן איים עליו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, ובסופו של יום בשים לב לעברו הפלילי, מצבו הרפואי וכלל נסיבותיו, נגזרו על הנאשם 7 חודשי מאסר בפועל וכן הופעלו מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה.
- ד. עפ"ג (מחוזי ת"א) 1774-05-20 ספיבק נ' מדינת ישראל (18.6.20) - המערער הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך שתקף במכת אגרוף את המתלוננת במועדון וגרם לה לחבלות. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ל-15 חודשי מאסר, בצד ענישה נלווית, ובסופו של יום גזר על הנאשם, הנעדר עבר פלילי, 6 חודשי מאסר לריצוי עבודות שירות, בצד ענישה נלווית. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור.

- ה. עפ"ג (מחוזי חיפה) 69615-07-17 נוסקוב נ' מדינת ישראל (19.10.17) - המערער הורשע בתקיפה חבלנית לאחר שתקף את המתלונן במוסך שבו הוא עובד, בכך שהיכה בפניו באמצעות ידיו וכן הכה אותו במכות אגרופ כן שנגרמו לו חבלות בפניו, וזאת על רקע פיטוריו של המערער. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור ונוכח חלופי הזמן והמלצה שיקומית של שירות המבחן הפחית בעונשו של המערער ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.
- ת"פ (ב"ש) 60328-05-22 מדינת ישראל נ' אבו מור (5.12.22) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שתקף את אביו, דחף אותו באמצעות ידיו וכתוצאה מכך נפל האב ארצה, על גבו וראשו נחבט במדרגות. לאב נגרמו חבלות של ממש בדמות מכאוב בגבו, בראשו ובצווארו. בית המשפט קבע מתחם הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם, אשר לחובתו עבר פלילי מכביד, 11 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.
- ו. ת"פ (ב"ש) 27252-07-21 מדינת ישראל נ' ברחיה (30.11.21) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לאחר שתקף את המתלוננת בעת שחזרה לביתה, הטיח אותה בקיר, הטיח את ראשה ברצפה וחנק אותה. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, 20 חודשי מאסר בפועל.
16. יש לזכור, כי מדיניות הענישה הנוהגת הינה אך אחד מהשיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת מתחם העונש. משעסקינן במקרה שנסיבותיו ייחודיות יש להעניק משקל נכבד יותר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. (ראו למשל דברי כב' השופט ג' קרא בע"פ 9954/17 זילברשטיין נ' מדינת ישראל (22.4.18)).
- נסיבות הקשורות לביצוע העבירה
17. בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נתתי דעתי לכך שהרקע לביצוע העבירות הינו חוסר שביעות רצונו של הנאשם מהחלטתה של המתלוננת לסיים את הקשר הרומנטי ביניהם. דומה כי לאירוע לא קדם תכנון קפדני והנאשם לא הצטייד באמצעים כלשהם, אך הגיע כעוס לביתה של הנאשמת כאשר הבין כי כוונותיה רציניות. אפנה בעניין זה לסעיף 32 בהכרעת הדין: "הנאשם עמד על כך שלא כעס על המתלוננת על אף ששינתה את דעתה והודיעה לו שלא תטוס איתו. על אף האמור כינה אותה "ילדה קטנה ומטופשת" (עמ' 80, ש' 8), ולבסוף הודה: "איך אני לא אכעס" (שם, ש' 25). הנאשם יכול היה להימנע מלסור לביתה של המתלוננת בעודו שרוי בכעסו. ניכר כי מידת השליטה של הנאשם על מעשיו מלאה ובכל רגע יכול היה לעזוב את ביתה של המתלוננת כאשר זו ביקשה שיעשה כן. לא זו אף זו, לאחר תקיפת המתלוננת בשעות הבוקר, הנאשם שב לביתה בשעות הערב, אז איים על חברתה, אשר התבקשה להודיע לו שהמתלוננת אינה מעוניינת לפגוש בו.

18. הנאשם ניצל את פערי הכוחות במערכת היחסים הזוגית, הן הפיזיים והן הנפשיים שכן הנאשם ידע כי המתלוננת מבקשת להצניע את הקשר הרומנטי ביניהם. במהלך ניהול ההליך עלה יחסו המבטל, הכוחני והאובססיבי של הנאשם כלפי המתלוננת, והדברים באים לידי ביטוי הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו ובהתנהגותו בבית המשפט.
19. עיון בתמונות החבלה מעלה כי למתלוננת נגרמה חבלה בדמות המטומה ניכרת לעין במצחה. המתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי אך יש להביא בחשבון אף את הנזק הצפוי, שהיה עלול להיות משמעותי הרבה יותר, הן בשל עוצמת הסטירה והן כתוצאה מהטחת ראשה של המתלוננת בקיר. מעבר לפגיעה הפיזית במתלוננת נתתי דעתי אף לפגיעה בכבודה ולתחושת ההשפלה שחשה כאשר הותקפה מחוץ לדלת ביתה. אירוע התקיפה הותיר את המתלוננת המומה ומבולבלת. "אני מבקשת לומר, הייתי בשוק, הייתי במצב שאני לא יכולה עכשיו להיזכר. שלוש שנים ניסיתי לשכוח את זה..." (סעיף 13 להכרעת הדין, עמ' 29). ההלם והפחד שאחזו במתלוננת באו לידי ביטוי בהודעה שמסרה במשטרה לאחר האירוע, והדבר אף צוין במפורש על ידי החוקרת במהלך העימות עם הנאשם שנערך מספר ימים לאחר מכן, בסופו מציינת החוקרת כי "הקורבן נראית מפוחדת, בוכה, יושבת ומסוגרת על הכיסא". בהכרעת הדין אף ציינתי כי ניכר היה כי המעמד בו המתלוננת מעידה כנגד האיש שפגע בה ועמו ניהלה קשר רומנטי, הוא מעמד קשה עבודה, וחששה מפני הנאשם ניכר. הגם שחלף זמן רב מאז האירוע ועד שזומנה לעדות, ועל אף שהנאשם היה בחזקת שב"ס, ביקשה המתלוננת להעיד מאחורי פרגוד.
- "פצעים נפשיים נוטים להגליד באיטיות, בניגוד לעיתים - לפצעים גופניים, ויש שאינם מגלידים לעולם. הנזק הנפשי, אם כן, עשוי להיות חמור ועוצמתי ואין כל מקום להקל בעונשו של מי שבמעשיו גרם אך (או בעיקר) לנזק כזה" (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.12)).
20. אשר לאיומים שהשמיע הנאשם באוזני חברתה של המתלוננת, מנוסח האיום עולה כי לא מדובר באיחול או תיאור מצב עתידי אלא איום מפורש לפגיעה בבעלה של המתלוננת, אם לא תרד לשוחח עמו.
21. נוכח כל האמור לעיל, סבורתי כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית, ואני קובעת כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ל-18 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית, הכוללת פיצוי למתלוננת.
- נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה
22. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא. הנאשם לא נטל חלק בהליך שיקומי.

23. הנאשם כפר במיוחס לו ואין לזקוף זאת לחובתו. עם זאת, אין הוא זכאי להקלה לה זוכה נאשם שהודה, לקח אחריות וחסך זמן שיפוטי. הנאשם לא נטל אחריות למעשיו, לא הביע חרטה, ובשום שלב של ההליך לא מצא להביע צער או אמפתיה כלפי המתלוננת. אף בדבריו האחרונים לבית המשפט ניכר היה שהנאשם ממוקד במחירים אותם הוא משלם.
24. במועד ביצוע העבירה היה הנאשם נעדר עבר פלילי. יחד עם זאת, ביום 4.4.22 נגזר דינו בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לאחר שהורשע בעבירות של מעשה סדום, תקיפה בנסיבות מחמירות והיזק בזדון אשר ביצע כלפי המתלוננת, תשעה חודשים לאחר האירוע מושא ההליך דנן, ושבעה חודשים לאחר שהוגש נגדו כתב אישום זה. נראה כי הגשת כתב האישום לא הרתיעה את הנאשם. נכון להיום רישומו הפלילי כולל, אם כן, הרשעה בעבירות חמורות בגין נגזרו עליו 7 וחצי שנות מאסר. בעניינו של הנאשם יש לשיקולי הרתעת היחיד חשיבות יתרה.
25. כמו כן יש ליתן את הדעת לשיקולי הרתעת הרבים. חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם אלימות מכל סוג שהוא או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. לטעמי, אין כל ערך ברטוריקה המגנה אלימות כאשר אינה מגובה בענישה מרתיעה.
26. לקולא נתתי דעתי לכך שהנאשם אינו אדם צעיר, בן 57, עלה לארץ מאוקראינה בשנת 2019 לבדו והשאיר את בנו ונכדתו בארץ מוצאו. לטענת בא כוחו, מצבו הבריאותי מורכב, אך לא הוצגו אסמכתאות לכך. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם מרצה עונש מאסר ממושך ובהיותו עולה חדש, אשר נעדר עורף משפחתי, ואינו דובר את השפה העברית, המאסר מאחורי סורג וברח קשה עבורו שבעתיים.
27. יש לתת את הדעת אף לחלוף הזמן. הנאשם היום נותן את הדין בגין עבירות שביצע לפני 5 שנים. יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מכך, שהעיכוב בניהול ההליך רובץ בעיקר לפתחו של הנאשם, אשר עתר לדחיית הדיונים פעם אחר פעם.
28. נוכח כל האמור לעיל, מצאתי כי יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי של המתחם, ובנוסף להשית עליו עיצום כספי, בדמות פיצוי ממשי למתלוננת. מעשיו של הנאשם מחייבים פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת.
- "לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות... בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם העברין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטירות לעברין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו" (ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל ואח').
- הפיצוי הינו עונש חינוכי משלים, שיש בו כדי לסייע לנאשם להפנים את אחריותו לנזקים שגרם. בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של הנאשם אינה נתון שיש להתחשב בו בקביעת הפיצוי (ע"פ 5761/05 מג'דלאו נ' מדינת ישראל).
- סוף דבר
29. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס אשר ירצו במצטבר לעונש המאסר אותו מרצה היום.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.
- המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים.
- המאסר המותנה יופעל אם תוך תקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.
- ד. פיצוי בסך 10,000 ₪ למתלוננת, ע"ת 6 בכתב האישום. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.4.25. הפיצוי יועבר למתלוננת על פי פרטים שתעביר המאשימה למזכירות בית המשפט עד ליום 1.1.25.
- זכות ערעור כחוק.
- ניתן היום, ט' כסלו תשפ"ה, 10 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.